

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2017. március

A böjt indítéka a szeretet

Elkezdődött a nagyböjt. Hamvazószerdán az Egyház hamut hintett homlokunkra, és figyelmeztetett arra, hogy földi életünk elmúlik, ezért figyelmüket ne csak a földi javakra, hanem az örökkévalókra irányítsuk: Szítsuk fel szívünkben Isten szeretetét, és szeretettel forduljunk egymás felé, hordozzuk egymás terheit, keresztjeit. A böjt ezt az Isten és ember felé való megnyílást segíti.

Az ember tapasztalata is ezt az üzenet igazolja. Ha az ember böjtöl, tehát ha kevesebbet eszik, és kevesebbet beszél, megválogatja azt, hogy mire figyel, érzékenyebbé válik a mélyebb lelki dolgokra. Jobban oda tud figyelni Isten szavára, és jobban oda tud figyelni az emberek gondjaira is. Ha azonban állandóan teleszi magát, ha állandóan beszél, ha állandó zajban él, akkor ezekre a néha nem harsány, de nagyon fontos jelzésekre már nem tud odafigyelni. Azt is mondhatnánk, hogy a böjt a szív látását, hallását érzékenyebbé teszi. A böjtnek a lényege tehát nem az önsanyargatás, hanem szívünknek érzékenyebbé tétele Isten és környezetünk szavára, jelzéseire. Erről a tapasztalatról beszél NAGY SZENT BASZILEOSZ, az első szerzetesrend megalapítója:

„Ha a népek, amikor vitás kérdéseiket rendezik, elfogadnák a böjt tanácsát, többé semmi nem

akadályozhatná meg, hogy tökéletes béke uralkodjék a világon; a népek nem kelnének föl többé egymás ellen, a hadseregek sem szabdalnák egymást. Nem leselkednének útonállók a félreeső utakon, a városokban nem volna többé jelentgetés, és a tengeren nem lennének kalózok. Ha egész életünket a böjt szabályozná, nem volna ennyi nyögés és sóhajtozás. A böjt mindenkit megtanítana arra, hogy hagyjon föl a pénz és a fölösleges dolgok szeretetével – és általában az ellenségeskedésre való hajlammal.”

Az egyházatya szavai kérdéseket vetnek fel bennünk: A böjtölés közben valóban jobban odafigyelünk egymásra? Fölfedezzük azt, hogy a másoknak milyen gondja és problémája van? Képesek vagyunk arra, hogy odamenjünk a másikhoz, és bocsánatot kérjünk tőle? Böjtölés közben legyőzzük-e előítéleteinket? A böjtölés közben adakozóbbak vagyunk-e? A böjt saját gazdagodásunkat és közösségeink gazdagodását szolgálja?

Higgyünk abban, hogy ha komolyan vesszük az Egyháznak a böjtről szóló tanítását, a hitünkéből fakadó böjt lelki gazdagodásunkat és a bűn által sebzett világ gyógyulását segíti.

Ferenc atya

Szeretnél segíteni? Jó társaságot is kínálunk

Az előző év végén újjáválasztott képviselőtestületben megalakítottuk annak munkacsoportjait, és Ferenc atya kijelölte azok vezetőit a képviselőtestület tagjai közül. E munkacsoportok tagsága is részben a képviselőtestület soraiból kerül ki. Szeretnénk azonban – ahogy ezt február 12-én a vasárnapi misék végén már hirdettük –, ha e munkacsoportok tagsága bővülne plébániánk templomba járó hívei közül önként jelentkezőkkel, olyanokkal, akik eddig még nem vettek részt ilyen közös szolgálatokban.

Persze felmerül az emberben, jelentkezhet-e valaki, aki még nem rendelkezik kellő helyismerettel, nem ismeri az eddigi „munkastílust”, a személyeket? A válasz egyszerű: nyugodtan jelentkezhet bárki, akinek van kedve segíteni. A munkacsoportok eddigi tagjai maguk is tudják, milyen alapokon nyugszik a keresztények közössége, mi a célja egy közös

munkának, és örömmel hívnak másokat is erre. A jelentkezőt először segíteni hívjuk, tudva, hogy kezdetben még nem várható el a teljes önállóság, emiatt a munka betanítással, egyeztetéssel kezdődik. Azt reméljük, hogy az újonnan jelentkezők később olyan oszlopos tagjaivá válnak a munkacsoportnak, mint a mai tagok. Ne felejtjük, az idő múlik, a korábbi tagok egyre idősebben már egyre kevesebbet tudnak vállalni, és gyakran éppen az ő a kérésük az, hogy helyükre keressünk újabb jelentkezőket, akiknek a közös szolgálat egyben egy jó szellemű baráti társaság, közösség lehetőségét is kínálja majd.

Egy sorozat keretében be szeretnénk mutatni a munkacsoportokat, tevékenységüket és azt, hogy mire számíthatnak az újonnan jelentkezők. Az első bemutatandó munkacsoport az....

...Oltárdíszítők munkacsoportja

Az oltárdíszítők a templom legállandóbb munkatársai. Tevékenységük évszázadok óta folyik. És ha a templom áll még évszázadokig, akkor reményünk szerint mindvégig lesznek oltárdíszítők, akik ezt a szolgálatot folyamatosan végzik. Az oltárdíszítők fő munkaterülete egy-egy oltár, amelyek mindegyike tehát egy-egy személyhez mint gondozójához van rendelve. Fő feladatuk a „saját” oltárakon elhelyezett virágok gondozása, újabb virágok kihelyezése, a virágvázakban a víz rendszeres cseréje. Mivel ez utóbbi tevékenység nyáron, melegben sűrűbben szükséges, az oltárgondozók egymást is támogatják ebben, tehát előzetes egyeztetés alapján az egyik oltárdíszítő a másik oltárdíszítő oltáránál is cseréli a vizet. Feladatuk továbbá az oltárterítők cseréje, mosása és vasalása, elsősorban a nagyobb ünnepek előtt, valamennyi oltáron. Mindkét példa mutatja, hogy bár ők külön-külön gazdái egy-egy oltárnak, szolgálatukat mégis egymással egyeztetve, valódi munkacsoportként végzik. Jellemzően a szombat délelőtt 1–2 órájában a templomban.

Van aztán igazi együttes feladatuk is: egy évben kétszer van előre tervezetten nagytakarítás a templomban, amire a plébánia hívei közül alkalmi társakat is hívnak. Sőt, rendkívüli esetben, például ha a templom egy részében festés volt, akkor is összejönnek közös takarításra.

Egy oltárnál hosszabban letérdelni – nem imádság, hanem a munka végett – és úgy dolgozni bizony nem az idősebbeknek való. Ők kérik most a többi hívő segítségét, hogy jöjjenek mások is, fiatalabbak, erősebbek is, akiknek szívesen átadnák ezt a sok éve szeretettel végzett munkájukat. Jelentkezni az alábbiaknál lehet:

Szántó Gézané Terjék Eszter dr., az oltárdíszítők munkacsoportjának vezetője

Email: oltardiszitok@ujlakitemplom.hu

Harmat Péter világi alelnök

Email: alelnok@ujlakitemplom.hu

Emellett a sekrestyében vagy Ferenc atyánál is örömmel fogadjuk a jelentkezőket.

Harmat Péter

Ítélet

... a pogányok, holott törvényük nincsen, a természettől vezérelve megteszik mindazt, ami a törvényben van, s noha törvényük nincsen, ők maguk a törvény maguknak, és így megmutatják, hogy a törvény követése a szívükbe van írva.

Lelkiismeretük tesz nekik erről tanúságot, és a gondolataik, amelyek hol vádolják őket, hol pedig felmentik azon a napon, amikor Isten ítélni fog ...

(Róm 1,14–16)

Sokszor felvetődik, hogy vannak olyan emberek, akik nem ismerik Jézust. Vagy azért, mert nem is volt alkalmuk rá, vagy azért, mert neveltetésük, kulturális

közegük nem tette lehetővé az Ő megismerését. Felmerül a kérdés: Vajon ezek elkárhoznak?

Minden embernek van lelkiismerete. Nem igaz, hogy ezek az emberek nem képesek jót tenni. Ennek az oka az ember lényegében, az istenképiségben rejlik. Isten „beleépítette” az emberbe azt a képességet, hogy a jó és a rossz között különbséget tudjon tenni. Amikor halála után valaki az Isten ítélszéke elé kerül, tisztán láthatja, hogy mit tett helyesen, mit tett rosszul és mit mulasztott. Mivel nincsen ember bűn nélkül (az Istenembert és Szűz Máriát leszámítva), mindannyiúnknak szüksége van tisztulásra. De erről legközelebb!

Baltház Zsolt

Az irgalmasság gyakorlói

Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.
(Lk 6,36)

Hospice. Ez a latinból eredt angol szó menhelyet, szeretetházat jelent, ma már azonban egy speciális szervezet megjelölésére is szolgál. Ez a szervezet negyed évszázada Magyarországon is működik, és pedig plébániánktól két villamosmegállónyira, a Kenyeres utcában. Hogy pontosan mivel foglalkozik, azt a Magyar Hospice Alapítvány bemutatkozásából idézzük:

„A nemzetközi hospice mozgalmat jellemző szellemiségnek megfelelően a már csak tüneti kezelésben részesíthető, gyógyíthatatlan – elsősorban

daganatos – betegek testi és lelki szenvedéseinek enyhítésével foglalkozunk, a humánus kezelést, az emberi méltóság megőrzését tartva elsődlegesnek. Célunk a betegek fájdalmainak és a tüneteinek csökkentésével, lelki szenvedéseik enyhítésével a lehető legjobb életminőség, fizikai és szellemi aktivitás elérése, valamint a hozzátartozók segítése a betegség és a gyász terheinek viselésében.”

A Hospice Alapítvány munkatársai között sokan önkéntesek. Munkájukat, kellő szakmai képzés után – ami szintén a Kenyeres utcában történik –, térítésmentesen végzik. Előfordul otthoni kísérés is, a

betegeket azonban többnyire kórházban, például a Szent Margit kórházban keresik fel. Ebben a munkában vesz részt egyik újlaki társunk, Aszalósné Hermann Katalin is.

Kata régi újlaki családban nőtt fel, édesapja sokáig volt a plébánia képviselőtestületének tagja, férje pedig jelenleg is az. Amikor Müller György atya Újlakra került és évről évre újabb ifjúsági közösséget indított útjára, Kata is tagja lett az egyiknek:

Biciklis Bandának nevezték magukat. A csoport tagja volt Dóri (Dodó) is, aki fiatal családanyaként lett rákbeteg. Kata kapcsolatban volt vele haláláig. Mint mondja; egy külső ember, akihez a betegek bizalma van, erős támaszt tud nyújtani a legnehezebb időkben, hiszen a beteg sokszor nem akarja terhelni a családtagjait vívódásaival, félelmeivel. Ugyanakkor nagy szüksége van arra, hogy megoszthassa nehéz érzéseit is olyan valakivel, aki megérti. Másik fontos feltétel, ami Katában megvan, hogy elfogadja a halál tényét mint az élet részét. „Nagy tisztelettel tekintek arra, aki előttem jár ezen az úton. Az ember akkor tud békében elmenni, ha leteszi a terheit” – ő ebben tudott segíteni barátnőjének, aki így fogalmazott halála előtt: „Nincs olyan dolog, amit ne lehetne megbocsátani.”

Nem sokkal később egy volt gimnáziumi osztálytársa lett rákos. Kata fizikailag is támogatta, pl. kezelésekre kísérte, és lelkileg is mellette állt. Ekkoriban egyébként gyógytornászként és gyógy-pedagógusként a Vakok Általános Iskolájában és egy alapítványnál dolgozott. Szakdolgozatát az Egészségügyi Főiskolán látássérült újlaki testvérek esetéről írta. Hogy munkája még eredményesebb legyen, elvégezte a Semmelweis egyetem két éves mentálhigiénés képzését.

Innen már egyenes út vezetett a Kenyeres utcai Hospice házba, ahol az Alapítvány munkatársává képezték ki. Mostanában hetente egyszer egy fél napot, négy órát tölt a Margit Kórházban. Elbeszélget a súlyos betegekkel, segít elrendezni dolgaikat. Vagy „csak” meghallgatja őket, hagyja, hogy kiöntsék a lelküket, tisztázzák gondolataikat.

Az irgalmasság testi cselekedetei közé soroljuk a betegek látogatását, lelki cselekedetei közé a szomorúak vigasztalását. A hospice-munkatársak mindkettőt alázatos türelemmel végzik. Isten áldása legyen munkájukon.

Szaszovszky József

Reformáció 500

E kis cikk írása közben leginkább azt sajnálom, hogy nem kedvesnialót írhatok. Olyan ez, mintha ebéd-meghívás helyett azt próbálnám taglalni valakinek, hogy milyen fantasztikus ebédet ettem.

Baltház Zsolt február 24-i előadásáról van szó.

„Isten görbe vonalakon is tud egyenesen írni” – ez volt a mottója. A reformáció katolikus szemmel – ez pedig a címe.

A cím mindjárt kicsit megtévesztő, hiszen nem magáról a reformációról volt szó, hanem sokkal inkább az oda vezető útról. Arról, hogy miért történhetett meg, hogy az addig egységes keresztény egyház felekezetre szakadt. Eddig is sejtettük: nem mozzanat volt.

Hanem folyamat. Hosszú, évszázadokig tartó folyamat. Ok pedig nincs. Okok vannak.

Ezekről kaptunk képet.

A szinte állandósult háborúk, a fél kontinenst kiirtó járványok, a nyomor és a tudatlanság akkori foka ma már elképzelhetetlen. Remélhetőleg manapság senkinek sem lehetne „eladni” egy szilánkot Urunk keresztjéből, vagy egy tollat Szent Mihály „szárnyából”. Azt sem tudjuk már elképzelni, hogy a papság részére nincs képzés, de talán azt sem, hogy ennek ellenére a plébánosi pozíció nagyon jól jövedelmez(!).

Luther ezekkel akarta felvenni a harcot. Nem új egyházat akart, a meglévőt szerette volna jobbá tenni. Utóbb elhangzott, hogy belül kellett volna maradnia, nem kilépve szembefordulni. Lehet. Lehet, hogy hibázott, századokkal később ezt már könnyebb megítélni. De mi mindezt már „készen kaptuk”. Ezzel a vízzel kell főznünk.

Igen, keresnünk kell azokat a kapcsolódási pontokat, amik összekötnek minket a protestáns kereszt(y)én(y)ekkel. Közeledni kell, „árkokat temetgetni”, ahol tudunk.

És megismerni. Akit nem ismerek, attól félhetek, arra bármit mondhatok, és ő is bármit mondhat rólam. És akkor mindketten súlytalanok leszünk.

És szembenézni. A jelenünkkel is, hiszen abban élünk, és csak abban cselekedhetünk. De „a múltat be kell vallani”. A reformációt nem a reformátusok „csinálták”. Ők a követ-

kezmény, nem pedig az ok. Nem ők vezettek ide, hanem a fenti, hiányosan lejegyzetelt körülmények. A reformáció tükröt, igaz, brutális és sokszor tragikus tükröt tartott a kereszténység elé.

De „ne a tükröt átkozd, ha a képed ferde”. Ez ma is igaz.

-jéjé

Keresztény szófejtés

Egyház

Szavunknak először is jelentését érdemes tisztázni: Mai értelme: 'valamely vallás híveit magában foglaló közösség'. Jól emlékszünk azonban még korábbi használatára is 'templom, vallási szertartásoknak helyet adó épület' értelemben. Ezt a jelentést őrzik földrajzi neveink, pl. *Verese gyház* vagy *Fehéregyháza*; és ezt hordozza a mára elsősorban protestáns szóhasználatban élő *egyházfi*, a.m. 'templomszolga, sekrestyés' szavunk (melyet *Harangláb, a fondor lelkületű egyházfi* örökre őriz irodalmunkban). – Talán emlékszünk még, amikor a rendszerváltás utáni években a közmédia gyakran a papokat titulálta „egyházfi”-nak, összetévesztve a szóösszetételben az *egyház* szó régebbi és újabb használatát.

Szavunk eredeti értelme tehát 'templom'; hogy 'vallási szervezet' jelentése mikor alakult ki, bizonytalan. Eleink nyilván a görög-latin eredetű *ek(k)lézsia* szót használták ebben az értelemben; talán amikor a katolikusok úgy érezték, hogy a protestánsok nagyon is kisajátították maguknak az *eklézsiá*-t, szoktunk rá az *egyház* szó ilyen értelmű használatára. De legalább ilyen valószínűséggel feltételezhető, hogy ez a névátvitel (épületről szervezetre) nemzetközi hatásra történt. Hiszen ugyanezt elmondhatjuk az ol. *chiesa*, fr. *église*, ang. *church*, ném. *Kirche* szavakról is.

Az *egyház* összetett szó; második tagja ősi *ház* szavunk, első eleme azonban csak idővel hasonult a számnévhez, eredeti alakja *id* vagy (palatalizálva, azaz „lágýítva, jésítve”) *igy*, ennek jelentése pedig: 'szent'. Ha tehát *anyaszentegyház*-at, *Szentegyházá*-t mondunk, tkp. részben kétszer mondjuk ugyanazt.

Ezt az elfelejtett *id* vagy *igy* szót őrzi az *ünnep* szó is, amelynek eredeti feltételezett alakja *id- nap*, a.m. 'szent nap'. Csak egy *dn>nn* hasonulásra és egy hangrendi illeszkedésre volt szükség a változáshoz. Ha tehát ma *ünnepnap*-ot mondunk, valamit megintcsak kétszer mondunk.

Ami talán meglepően hangzik: nyelvészeink eredet szerint két *ül* igét különböztetnek meg nyelvünkben, és az egyiket (tkp. a „másikat”, azt, ami az *ünnepet ül* kifejezésben van benne) a fenti *id* vagy *igy* melléknévből származtatják. Magánhangzója talán éppen az *ünnep ü*-jével párhuzamosan változott meg. *Ünnepet ül* kifejezésünk eredeti értelme: 'szent napot megszentel'.

Jól tanúsítja a fentieket két régi bibliafordítás. Az első korintusi levél 5. fejezetének 8. verse így kezdődik Komjáti Benedek fordításában (1533): „Annak okáért tiszteljük és üdöl[j]ük az üdnepet, nem a rígi (Ádámnak) kovászába...”; Sylvester János fordításában (1541) pedig: "Annakokáért üdnepet üdöljünk nem az régi kovászban...".

Érdekességként megemlítjük, hogy *egyház* szavunknak 'vallási szertartásoknak helyet adó épület' értelemben való használatát a latin *templum* szó átvétele szorította ki, *templom* alakban. Ugyanez a latin szó a forrása az angol *temple* és a német *Tempel* szavaknak, ez utóbbiakat azonban – a magyar párhuzamtól eltérően – 'nem-keresztény, pogány templom' értelemben használják.

Szaszovszky József

Ferenc pápa: Ne éljünk kettős életet, ne halogassuk a megtérést!

Ne botránkoztassuk meg a kicsinyeket kettős élettel, mert a botrány rombol. Ne késlekedjünk megtérni az Úrhoz – erre buzdított homíliájában Ferenc pápa február 23-án, a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén.

Vágd le a kezed, vájd ki a szemed, de ne botránkoztasd meg, ne csábítsd bűnre a kicsinyeket, vagyis az igazakat, akik bíznak, hisznek az Úrban. A mai evangéliumi szakasz Márk könyvéből (Mk 9,41–50) arról szól, hogy el kell szakadnunk mindentől, ami a bűnre visz. Ferenc pápa feltette a kérdést: mi is a botrány? Botrány az, ha mást mondunk és mást teszünk: vagyis kettős életet élünk.

A kettős élet mindenben megnyilvánulhat. Például: én katolikus vagyok, mindig eljárók misére, ehhez vagy

ahhoz a társulathoz tartozom; közben pedig nem keresztényi életet élek, nem fizetem ki rendesen az alkalmazottaimat, kihasználom az embereket, piszkos üzleteket kötök, pénzt mosok és így tovább – vagyis kettős életet élek. Sok katolikus ilyen, és ezért botrányt kelt. Hányszor hallottuk már – mindannyian, a közvetlen környezetünkben vagy másutt –, hogy „inkább leszek ateista, mint olyan katolikus, mint az az ember”. Ez a botrány. Ez rombol, letör. És ez mindennap előfordul: elég megnézni a tévéhíradót vagy olvasni az újságokat. A sajtóban sok botrány van, reklámozzák is a botrányokat. Ezek pedig rombolnak – hangsúlyozta a szentatyá.

Ferenc pápa ezután egy példát említett, amelyben egy jelentős vállalat a csőd szélén állt. A hatóságok el

akarták kerülni az egyébként jogos, de hatástalan sztrájkot, és beszélni akartak a cég vezetésével. Az embereknek nem volt pénzük a mindennapi szükségleteikre, mert nem kapták meg a fizetésüket. A vezető pedig – egy katolikus ember – eközben téli üdülését töltötte a Közel-Kelet egyik tengerpartján. Az emberek megtudták, még ha nem is írta meg az újság. Ezek a botrányok – tette hozzá Ferenc pápa.

Jézus így tanít az evangéliumban azokról, akik botrányt okoznak – anélkül, hogy kimondaná ezt a szót, de mégis értjük, hogy erre gondol –: mikor a mennyországba érsz, és kopogsz az ajtón, azt mondod, „Én vagyok az, Uram! Tudod, én, hát nem emlékszel? Jártam templomba, a közeledben voltam, ahhoz a szervezethez tartoztam, ezt csináltam... hát nem emlékszel, mennyit adakoztam?” Az Úr akkor így válaszol: „De, emlékszem. Emlékszem az adományokra: mind piszkos pénz volt. A szegényektől loptad. Nem ismerlek.” Így válaszol Jézus azoknak a botrányt okozóknak, akik kettős életet élnek.

A kettős élet annak az eredménye, hogy a szív szenvedélyeit követjük, a főbűnöket, amelyek az eredeti

bűn sebei. A mai olvasmány (Sir 5,1–10) éppen arra buzdít, hogy ne kövessük ezeket az ösztönös vágyakat, ne bízzunk vagyónkban, ne mondjuk: „Bőven van mindenem a megélhetéshez.”

Ferenc pápa azt kérte, ne késlekedjünk megtérni az Úrhoz. Mindannyiunknak javunkra válik ma, ha végiggondoljuk, kettős életet élünk-e: vagyis kívül igazaknak, jó hívőknek, jó katolikusoknak tűnünk-e, miközben mást csinálunk. Ha megvizsgáljuk, hogy nem bízzuk-e el túlságosan magunkat, mondván: „Hát igen, majd az Úr mindent megbocsát nekem, én addig folytatom tovább...” Hogy hajlamosak vagyunk-e azt mondani: „Igen, ez így nem jó, majd megtérek, de nem ma, inkább holnap.” Gondoljuk ezt végig! És tanuljunk az Úr szavából, hiszen ebben a kérdésben az Úr nagyon kemény. A botrány pusztít – zárta csütörtök reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Forrás: Vatikáni Rádió

Fotó: News.va

Magyar Kurír 2017. február 23. csütörtök

Családi események februárban:

Házasságot kötöttek:

február 25: Szabó Gergely és Posvanc Monika

Halottaink:

Ferenczy Vilmos Dezső (79), dr. Eggenhofer Jánosné (89)

Ágnes nénitől búcsúzunk

Dr. Eggenhofer Jánosné a kiscelli hegyoldal legrégebb lakói közé tartozott, ahová hatvanhat évvel ezelőtt költöztek férjével. Itt nevelték fel három gyermeküket, akikkel akkoriban a közelebb eső szalézi kápolnát látogatták. A közlekedési feltételek javultával azután Ágnes néni átpártolt az újlaki templomba. Nemcsak vasárnapként, de hétköznap reggelente is gyakran látogatta a szentmiséket, ameddig azt romló egészsége engedte.

Ágnes néni, született gróf Batthyány Ágnes Budapesten érettségizett. Ezután a budapesti tudományegyetem jogi karának hallgatója lett. Jól tanult, tanulmányai befejezésében azonban származása miatt megakadályozták. Egyetemistaként ismerte meg szintén joghallgató férjét, akivel 1951-ben kötött házasságot.

Közös életüknek 1995-ben dr. Eggenhofer János halála vetett véget. Míg János jogászként dolgozott, Ágnes gyermekeik nevelése mellett igyekezett otthoni munkát vállalni, például nagyon szépen kötött.

Miután a gyermekek önálló életbe kezdtek, Ágnes néni szép kertjét ápolta és az unokákat dédelgette nagy szeretettel.

Minden elszenvedett igazságtalanság ellenére derűs volt és optimista. Élete végéig szeretett tanulni, sokoldalú műveltséggel rendelkezett. Vezérelve volt a becsület és a tisztesség. Nagylelkű és

jószívú volt, támogatta a szegényeket. Sok erőt merített a hitből és az imából, imái kísérték gyermekeit és unokáit minden megpróbáltatásukon keresztül. Élete 90. évében szőlította magához az Úr.

Sz. J.

Hírek, hirdetések

Nagybőjtben pénteki napokon délután fél hat órától keresztutat járunk templomunkban, a reggeli laudest pedig kedden és pénteken imádkozzuk közösen hét óra és 7.20 között.

Nagybőjt idejére az Ürömi utcai kápolna nyitva tartásához mint missziós munkához segítőtársakat keresünk. Kérjük, hogy aki ehhez kedvet érez, jelentkezzen a 06-30-253-7674-es telefonszámon Baltházár Katalinnál.

A tavasz beköszöntével plébániánkon esedékesé válik a kertgondozás. Közös munkát szervezünk március 18-án, szombaton 9 órától. Kérjük, hogy aki ebben részt vállalna, jelezze szándékát a plébánián vagy a szerkesztőnél.

Február utolsó vasárnapján országos gyűjtés volt templomainkban a katolikus iskolák javára. Az újlaki hívek 263.500 forintot adományoztak, nagylelkűségüket hálásan köszönjük az érintettek nevében.

Emlékeztetjük az újlaki híveket, hogy személyi jövedelemadójuk 1%-át a Magyar Katolikus Egyház (0011) javára, másik 1%-át pedig az Újlaki Sárlos Boldogasszony Alapítvány (adószáma: 18083440-1-41) ajánlhatják fel.

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: kedden és pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Keresztút: pénteken 17³⁰

Gyermeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök : 16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

A Sárlos Boldogasszony Kórus próbái:

hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ -21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.).

Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákön, vagy telefonon: Török Andrea karnagy (20/483-0149)

Schola próbák:

kéthetente vasárnap 8:30-tól, a szentmise előtt. Mindenkit, aki szeretne énekes oltárszolgálatot ellátni, szeretettel várunk.

Jelentkezni személyesen, vagy telefonon lehet: Tóthné Benkő Krisztina (20/586-0173), Tóth Miklós Zsolt (20/384-0493).

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András

Felelős kiadó: Beran Ferenc plébános